

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1025/2012**z dnia 25 października 2012 r.****w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Głównym celem normalizacji jest określenie dobrowolnych specyfikacji technicznych lub jakościowych, którym mogą odpowiadać obecne lub przyszłe produkty, procesy produkcji lub usługi. Normalizacja może dotyczyć różnych kwestii, takich jak normalizacja różnych klas lub rozmiarów danego produktu lub specyfikacje techniczne na rynkach produktów lub usług, na których niezbędna jest zgodność i interoperacyjność z innymi produktami i systemami.
- (2) Normalizacja europejska jest organizowana przez zainteresowane strony i na ich rzecz w oparciu o reprezentację krajową (Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) i Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki (Cenelec)) i bezpośrednio uczestnictwo (Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych (ETSI)), w oparciu o następujące zasady uznane przez Światową Organizację Handlu (WTO) w dziedzinie normalizacji: spójność, przejrzystość, otwartość, konsensus, dobrowolność stosowania, niezależność od szczególnych interesów i skuteczność („podstawowe zasady”). Zgodnie z podstawowymi zasadami ważne jest to, by wszystkie odpowiednie zainteresowane podmioty, w tym organy publiczne oraz małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP), były odpowiednio zaangażowane w krajowy i europejski proces normalizacyjny.

Krajowe jednostki normalizacyjne powinny także zachęcać zainteresowane strony do uczestnictwa i uczestnictwo to ułatwiać.

- (3) Normalizacja europejska pomaga również zwiększyć konkurencyjność przedsiębiorstw, ułatwiając w szczególności swobodny przepływ towarów i usług, interoperacyjność sieci, funkcjonowanie środków komunikacji, rozwój technologiczny i innowacyjność. Normalizacja europejska wzmacnia konkurencyjność przemysłu europejskiego na świecie, szczególnie wtedy, gdy jest ona prowadzona we współpracy z międzynarodowymi jednostkami normalizacyjnymi, a mianowicie Międzynarodową Organizacją Normalizacyjną (ISO), Międzynarodową Komisją Elektrotechniczną (IEC) i Międzynarodowym Związkiem Telekomunikacyjnym (ITU). Normy przynoszą znaczne pozytywne skutki gospodarcze, na przykład dzięki promowaniu wzajemnego przenikania gospodarczego na rynku wewnętrznym oraz sprzyjaniu rozwojowi nowych i ulepszonych produktów lub rynków i poprawie warunków dostaw. W ten sposób normy, co do zasady, przyczyniają się do zwiększenia konkurencji oraz obniżenia kosztów produkcji i sprzedaży, przynosząc korzyści całej gospodarce, w szczególności konsumentom. Normy mogą także przyczyniać się do podtrzymania i poprawy jakości, dostarczania informacji oraz zapewniania interoperacyjności i zgodności, tym samym zwiększając bezpieczeństwo i wartość dla konsumentów.
- (4) Normy europejskie są przyjmowane przez europejskie organizacje normalizacyjne, a mianowicie CEN, Cenelec i ETSI.
- (5) Normy europejskie odgrywają bardzo ważną rolę na rynku wewnętrznym, przykładowo dzięki korzystaniu z norm zharmonizowanych przy domniemaniu zgodności produktów, które mają być udośćniane na rynku, z zasadniczymi wymaganiami dotyczącymi tych produktów określonymi w odpowiednim prawodawstwie harmonizacyjnym Unii. Wymagania te należy precyzyjnie określić w celu uniknięcia dokonywania błędnej interpretacji przez europejskie organizacje normalizacyjne.
- (6) Normalizacja odgrywa coraz ważniejszą rolę w handlu międzynarodowym i otwieraniu rynków. Unia powinna dążyć do promowania współpracy między europejskimi organizacjami normalizacyjnymi i międzynarodowymi jednostkami normalizacyjnymi. Unia powinna także promować dwustronne podejście w kontaktach z państwami trzecimi w celu koordynacji działań normalizacyjnych i propagowania norm europejskich, np. przy negocjowaniu porozumień lub w drodze oddelegowywania do państw trzecich ekspertów w dziedzinie normalizacji. Ponadto Unia powinna zachęcać do

⁽¹⁾ Dz.U. C 376 z 22.12.2011, s. 69.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 4 października 2012 r.

kontaktów między europejskimi organizacjami normalizacyjnymi i prywatnymi forami i konsorcjami, przy zachowaniu pierwszeństwa normalizacji europejskiej.

- (7) Regulacji normalizacji europejskiej służą specjalne ramy prawne składające się z trzech różnych aktów prawnych, a mianowicie dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego ⁽¹⁾, decyzji nr 1673/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. w sprawie finansowania normalizacji europejskiej ⁽²⁾ oraz decyzji Rady 87/95/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie normalizacji w dziedzinie technologii informatycznych i telekomunikacji ⁽³⁾. Jednakże obecne ramy prawne nie nadążają już za rozwojem w dziedzinie normalizacji europejskiej w ostatnich dziesięcioleciach. Należy zatem uprościć i dostosować obecne ramy prawne w celu uwzględnienia nowych aspektów normalizacji, aby odzwierciedlić te najnowsze postępy w dziedzinie normalizacji europejskiej i stojące przed nią przyszłe wyzwania. Dotyczy to w szczególności coraz częstszego opracowywania norm dotyczących usług oraz rozwoju dokumentów normalizacyjnych innych niż normy formalne.
- (8) W rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie przyszłości europejskiej normalizacji ⁽⁴⁾, a także w sprawozdaniu zespołu ekspertów ds. przeglądu europejskiego systemu normalizacji (Express) z lutego 2010 r., zatytułowanym „Normalizacja w służbie konkurencyjnej i innowacyjnej Europy: wizja na rok 2020”, określono znaczną liczbę strategicznych zaleceń dotyczących przeglądu systemu normalizacji europejskiej.
- (9) Aby zapewnić skuteczność norm i normalizacji jako narzędzi polityki unijnej, konieczne jest posiadanie skutecznego, efektywnego i opłacalnego finansowo systemu normalizacji, stanowiącego elastyczną i przejrzystą platformę służącą osiągnięciu konsensusu wszystkich uczestników.
- (10) W dyrektywie 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym ⁽⁵⁾ ustanowiono ogólne przepisy ułatwiające usługodawcom korzystanie ze swobody przedsiębiorczości oraz ułatwiające swobodny przepływ usług przy jednoczesnym zachowaniu wysokiej jakości usług. W dyrektywie tej zobowiązuje się państwa członkowskie, by we współpracy z Komisją wspierały opracowanie dobrowolnych norm europejskich w celu ułatwienia zgodności między usługami świadczonymi przez usługodawców z różnych państw członkowskich, dostarczania informacji dla usługobiorcy i jakości świad-

zonej usługi. Dyrektywa 98/34/WE ma jednak zastosowanie jedynie do norm dotyczących produktów, natomiast normy dotyczące usług nie są nią wprost objęte. Ponadto w realiach rynku wewnętrznego rozgraniczenie między usługami a towarami staje się mniej istotne. W praktyce nie zawsze jest możliwe wyraźne odróżnienie norm dotyczących produktów od norm dotyczących usług. Wiele norm dotyczących produktów zawiera część dotyczącą usług, a normy dotyczące usług często odnoszą się również częściowo do produktów. Dlatego też konieczne jest dostosowanie obecnych ram prawnych do tych nowych okoliczności poprzez objęcie zakresem tychże ram norm dotyczących usług.

- (11) Podobnie jak inne normy, normy dotyczące usług są dobrowolne, a impuls do ich opracowywania powinny stanowić czynniki rynkowe, dzięki czemu górę brałyby potrzeby podmiotów gospodarczych i zainteresowanych stron, których te normy bezpośrednio lub pośrednio dotyczą; opracowywanie tych norm powinno także uwzględniać interes publiczny i odbywać się w oparciu o podstawowe zasady, w tym o konsensus. Normy te powinny się przede wszystkim koncentrować na usługach powiązanych z produktami i procesami.
- (12) Ramy prawne uprawniające Komisję do wystąpienia do jednej lub kilku europejskich organizacji normalizacyjnych z wnioskiem o opracowanie normy europejskiej lub europejskiego dokumentu normalizacyjnego w odniesieniu do usług powinny być stosowane przy pełnym poszanowaniu określonego w Traktatach podziału kompetencji między Unię i państwa członkowskie. Dotyczy to w szczególności art. 14, 151, 152, 153, 165, 166 i 168 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz Protokołu (nr 26) w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i do TFUE, zgodnie z którymi do wyłącznych kompetencji państw członkowskich należy określanie podstawowych zasad ich systemów zabezpieczenia społecznego, szkolenia zawodowego i opieki zdrowotnej oraz określanie warunków ramowych zarządzania usługami świadczonymi w tych systemach, ich finansowania, organizacji i trybu świadczenia, w tym – bez uszczerbku dla art. 168 ust. 4 TFUE oraz dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ⁽⁶⁾ – określanie wymagań oraz norm dotyczących jakości i bezpieczeństwa mających zastosowanie do tych usług. Składając taki wniosek, Komisja nie powinna naruszać prawa do negocjowania, zawierania i wykonywania układów zbiorowych oraz podejmowania akcji protestacyjnych zgodnie z prawem krajowym i praktykami krajowymi zgodnymi z prawem unijnym.
- (13) Europejskie organizacje normalizacyjne podlegają prawu konkurencji w zakresie, w jakim mogą zostać uznane za przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw w rozumieniu art. 101 i 102 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37.

⁽²⁾ Dz.U. L 315 z 15.11.2006, s. 9.

⁽³⁾ Dz.U. L 36 z 7.2.1987, s. 31.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 70 E z 8.3.2012, s. 56.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22.

- (14) Normy krajowe w Unii przyjmowane są przez krajowe jednostki normalizacyjne, co może prowadzić do powstania sprzecznych norm i przeszkód technicznych na rynku wewnętrznym. Dla potrzeb rynku wewnętrznego i dla skuteczności normalizacji w Unii konieczne jest zatem potwierdzenie istniejącej regularnej wymiany informacji między krajowymi jednostkami normalizacyjnymi, europejskimi organizacjami normalizacyjnymi i Komisją na temat ich obecnej i przyszłej działalności normalizacyjnej, a także zasady *standstill* mającej zastosowanie do krajowych jednostek normalizacyjnych działających w ramach europejskich organizacji normalizacyjnych, która przewiduje wycofanie norm krajowych po publikacji nowej normy europejskiej. Krajowe jednostki normalizacyjne i europejskie organizacje normalizacyjne powinny także przestrzegać przepisów dotyczących wymiany informacji zawartych w załączniku 3 do Porozumienia w sprawie barier technicznych w handlu ⁽¹⁾.
- (15) Zobowiązanie państw członkowskich do poinformowania Komisji o swych krajowych jednostkach normalizacyjnych nie powinno wymagać przyjęcia szczególnych przepisów krajowych na potrzeby uznania tych jednostek.
- (16) Regularna wymiana informacji między krajowymi jednostkami normalizacyjnymi, europejskimi organizacjami normalizacyjnymi i Komisją nie powinna uniemożliwiać krajowym jednostkom normalizacyjnym wypełniania innych obowiązków i wywiązywania się z innych zobowiązań, a w szczególności nie powinna uniemożliwiać stosowania się do postanowień załącznika 3 do Porozumienia w sprawie barier technicznych w handlu.
- (17) Reprezentacja interesów społecznych i zainteresowanych grup społecznych w ramach europejskiej działalności normalizacyjnej oznacza działania organizacji i stron reprezentujących interesy o dużym znaczeniu społecznym, np. interesy środowiskowe, konsumenckie lub pracownicze. Jednakże reprezentacja interesów socjalnych i zainteresowanych grup socjalnych w ramach europejskiej działalności normalizacyjnej oznacza, w szczególności, działania organizacji i stron reprezentujących podstawowe prawa pracowników i robotników, np. działalność związków zawodowych.
- (18) W celu przyspieszenia procesu decyzyjnego krajowe jednostki normalizacyjne i europejskie organizacje normalizacyjne powinny ułatwiać dostęp do informacji na temat swojej działalności poprzez propagowanie korzystania z technologii informacyjno-komunikacyjnych (TIK) w swych systemach normalizacyjnych, np. poprzez udostępnianie wszystkim odpowiednim zainteresowanym stronom łatwego w użyciu narzędzia konsultacji *on-line* służącego składaniu uwag do projektów norm oraz
- poprzez organizację wirtualnych posiedzeń komitetów technicznych, w tym także w formie konferencji internetowych lub wideokonferencji.
- (19) Normy mogą w ramach polityki Unii stanowić pomocne narzędzie rozwiązywania ważnych kwestii społecznych, takich jak zmiana klimatu, zrównoważone wykorzystanie zasobów, innowacyjność, starzenie się społeczeństwa, integracja osób niepełnosprawnych, ochrona konsumentów, bezpieczeństwo pracowników i warunki pracy. Inicjując opracowywanie norm europejskich lub międzynarodowych dla towarów i technologii w tych obszarach na rynkach rozwijających się, Unia mogłaby stworzyć przewagę konkurencyjną dla swych przedsiębiorstw i ułatwić handel, w szczególności dla MŚP, które stanowią znaczną część przedsiębiorstw europejskich.
- (20) Normy są ważnym narzędziem dla konkurencyjności przedsiębiorstw, w szczególności MŚP, których uczestnictwo w procesie normalizacji ma istotne znaczenie dla postępu technologicznego w Unii. Konieczne jest zatem, by ramy normalizacyjne stanowiły zachętę dla MŚP do aktywnego uczestnictwa w działaniach normalizacyjnych i umożliwiały korzystanie w tych działaniach z innowacji technologicznych MŚP. Obejmuje to poprawę ich uczestnictwa na szczeblu krajowym, gdzie MŚP mogą być bardziej skuteczne ze względu na niższe koszty i brak barier językowych. Dlatego też niniejsze rozporządzenie powinno usprawnić reprezentację i uczestnictwo MŚP w komitetach technicznych, zarówno krajowych, jak i europejskich, oraz ułatwić ich skuteczny dostęp do norm oraz przyczynić się do zwiększania wiedzy na temat norm.
- (21) Normy europejskie mają decydujące znaczenie dla konkurencyjności MŚP, które jednak nie są w pewnych wypadkach dostatecznie reprezentowane w ramach europejskiej działalności normalizacyjnej. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem ułatwiać i wspierać właściwą reprezentację i uczestnictwo MŚP w procesie normalizacji europejskiej przez podmiot, który utrzymuje rzeczywisty kontakt z MŚP i organizacjami je reprezentującymi na szczeblu krajowym oraz należycie je reprezentuje.
- (22) Normy mogą mieć duży wpływ na społeczeństwo, zwłaszcza na bezpieczeństwo i ogólne dobro obywateli, wydajność sieci, środowisko, bezpieczeństwo pracowników i warunki pracy, dostępność i inne dziedziny polityki publicznej. Konieczne jest zatem zapewnienie, by zainteresowane grupy społeczne odgrywały większą rolę przy opracowywaniu norm i miały większy wkład w tę działalność, dzięki większemu wsparciu organizacji reprezentujących konsumentów oraz interesy w obszarze środowiska i interesy socjalne.
- (23) Zobowiązanie europejskich organizacji normalizacyjnych do zachęcania wszystkich odpowiednich zainteresowanych stron do reprezentacji i skutecznego uczestnictwa, oraz do ułatwiania im tego, nie pociąga za sobą przyznania tym zainteresowanym stronom prawa głosu, chyba że takie prawo głosu przewidują wewnętrzne regulaminy europejskich organizacji normalizacyjnych.

⁽¹⁾ Zatwierdzonego decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 1).

- (24) Europejski system normalizacyjny powinien również w pełni uwzględniać Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych⁽¹⁾. Dlatego też ważne jest, by organizacje reprezentujące interesy konsumentów w sposób wystarczający reprezentowały i uwzględniały interesy osób niepełnosprawnych. Ponadto uczestnictwo osób niepełnosprawnych w procesie normalizacyjnym należy ułatwiać na wszelkie możliwe sposoby.
- (25) Ze względu na znaczenie normalizacji jako narzędzia wspierającego prawodawstwo i politykę Unii oraz w celu uniknięcia zastrzeżeń *ex post* i zmian w normach zharmonizowanych ważne jest, by organy publiczne uczestniczyły w normalizacji na wszystkich etapach opracowywania tych norm, na których mogą być włączone w ten proces, a w szczególności w obszarach objętych prawodawstwem harmonizacyjnym Unii dotyczącym produktów.
- (26) W normach powinno się uwzględniać wpływ na środowisko w całym cyklu życia produktów i usług. Ważne i publicznie dostępne narzędzia oceny takiego wpływu w całym cyklu życia zostały opracowane przez Wspólne Centrum Badawcze Komisji (JRC). Niniejsze rozporządzenie powinno zatem zapewnić, by JRC mogło odgrywać aktywną rolę w systemie normalizacji europejskiej.
- (27) Wykonalność współpracy między Komisją a systemem normalizacji europejskiej zależy od starannego planowania przyszłych wniosków o opracowanie norm. Planowanie to można by ulepszyć, w szczególności dzięki wkładowi zainteresowanych podmiotów, w tym krajowych organów nadzoru rynku, poprzez wprowadzenie mechanizmów uzyskiwania opinii oraz ułatwienie wymiany informacji między wszystkimi zainteresowanymi podmiotami. Ponieważ w dyrektywie 98/34/WE przewidziano już możliwość zwracania się do europejskich organizacji normalizacyjnych z wnioskiem o opracowanie norm europejskich, właściwe jest wprowadzenie lepszego i przejrzystsze planowania w rocznym programie prac, który powinien obejmować przegląd wszystkich wniosków o opracowanie norm, które Komisja zamierza przedłożyć europejskim organizacjom normalizacyjnym. Należy zapewnić wysoki poziom współpracy między europejskimi organizacjami normalizacyjnymi i europejskimi organizacjami zainteresowanymi stron otrzymującymi finansowanie z Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem a Komisją przy tworzeniu rocznego programu prac Unii w zakresie normalizacji europejskiej oraz przy przygotowywaniu wniosków o opracowanie norm w celu dokonania analizy rynekowości proponowanych norm i celów politycznych określonych przez prawodawcę oraz umożliwienia europejskim organizacjom normalizacyjnym szybszego reagowania na wnioski dotyczące działalności normalizacyjnej.
- (28) Przed wniesieniem sprawy dotyczącej wniosków o opracowanie norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych, lub zastrzeżeń do normy zharmonizowanej do komitetu ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu, Komisja powinna skonsultować się z ekspertami państw członkowskich, np. poprzez zaangażowanie komitetów utworzonych na mocy odnośnego prawodawstwa Unii lub w oparciu o inne formy konsultacji z ekspertami branżowymi, w razie braku takich komitetów.
- (29) W kilku dyrektywach harmonizujących warunki wprowadzania produktów do obrotu postanowiono, że Komisja może wystąpić z wnioskiem o przyjęcie przez europejskie organizacje normalizacyjne norm zharmonizowanych, na podstawie których domniemywa się zgodność z mającymi zastosowanie zasadniczymi wymaganiami. Wiele z tych dyrektyw zawiera jednak rozmaite przepisy dotyczące zastrzeżeń do tych norm, w sytuacji gdy normy te nie obejmują, w całości lub w części, wszystkich mających zastosowanie wymagań. Rozbieżne przepisy powodujące niepewność dla podmiotów gospodarczych i europejskich organizacji normalizacyjnych znajdują się w szczególności w dyrektywie Rady 89/686/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do wyposażenia ochrony osobistej⁽²⁾, dyrektywie Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego⁽³⁾, dyrektywie 94/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 marca 1994 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących urządzeń i systemów ochronnych przeznaczonych do użytku w przestrzeniach zagrożonych wybuchem⁽⁴⁾, dyrektywie 94/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 1994 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do rekreacyjnych jednostek pływających⁽⁵⁾, dyrektywie 95/16/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 1995 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących dźwigów⁽⁶⁾, dyrektywie 97/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 maja 1997 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących urządzeń ciśnieniowych⁽⁷⁾, dyrektywie 2004/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie przyrządów pomiarowych⁽⁸⁾, dyrektywie 2007/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie wprowadzania do obrotu wyrobów pirotechnicznych⁽⁹⁾, dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady

(1) Zatwierdzoną decyzją Rady 2010/48/WE z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie zawarcia przez Wspólnotę Europejską Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych (Dz.U. L 23 z 27.1.2010, s. 35).

(2) Dz.U. L 399 z 30.12.1989, s. 18.

(3) Dz.U. L 121 z 15.5.1993, s. 20.

(4) Dz.U. L 100 z 19.4.1994, s. 1.

(5) Dz.U. L 164 z 30.6.1994, s. 15.

(6) Dz.U. L 213 z 7.9.1995, s. 1.

(7) Dz.U. L 181 z 9.7.1997, s. 1.

(8) Dz.U. L 135 z 30.4.2004, s. 1.

(9) Dz.U. L 154 z 14.6.2007, s. 1.

2009/23/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wag nieautomatycznych⁽¹⁾ oraz dyrektywie 2009/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. odnoszącej się do prostych zbiorników ciśnieniowych⁽²⁾. Konieczne jest zatem włączenie do niniejszego rozporządzenia jednolitej procedury przewidzianej w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu⁽³⁾, skreślenie odpowiednich przepisów w wspomnianych dyrektywach oraz przyznanie Parlamentowi Europejskiemu prawa do sprzeciwu wobec normy zharmonizowanej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

- (30) Organy publiczne powinny jak najlepiej korzystać z pełnego zakresu stosownych specyfikacji technicznych przy zamawianiu sprzętu, oprogramowania i usług informatycznych, np. poprzez wybór specyfikacji technicznych, które mogą być wdrożone przez wszystkich zainteresowanych dostawców, tym samym umożliwiając większą konkurencję i obniżając ryzyko polegające na zdominowaniu przez jedną technologię bądź jednego dostawcę. W dyrektywie 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych⁽⁴⁾, dyrektywie 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi⁽⁵⁾, dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa⁽⁶⁾ i rozporządzeniu Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiającym szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽⁷⁾ ustalono, że specyfikacje techniczne w zamówieniach publicznych powinny być formułowane przez odniesienie do norm krajowych stanowiących transpozycję norm europejskich, europejskich aprobat technicznych, wspólnych specyfikacji technicznych, norm międzynarodowych, innych systemów referencji technicznych ustanowionych przez europejskie organizacje normalizacyjne lub – w przypadku ich braku – do norm krajowych, krajowych aprobat technicznych lub krajowych specyfikacji technicznych odnoszących się do projektowania, wyliczeń i realizacji robót oraz wykorzystania produktów – lub przez odesłanie do równoważnych regulacji. Specyfikacje techniczne TIK są jednak często opracowywane przez inne organizacje zajmujące się opracowywaniem norm i nie należą do żadnej z kategorii norm i aprobat określonych w dyrektywach 2004/17/WE, 2004/18/WE lub 2009/81/WE, lub

w rozporządzeniu (WE, Euratom) nr 2342/2002. Konieczne jest zatem wprowadzenie możliwości powoływania specyfikacji technicznych TIK w specyfikacjach technicznych towarzyszących zamówieniom publicznym, w celu reagowania na szybki rozwój w dziedzinie TIK, ułatwienia świadczenia usług transgranicznych, pobudzania konkurencji oraz promowania interoperacyjności i innowacyjności.

- (31) Specyfikacje techniczne, które nie zostały przyjęte przez europejskie organizacje normalizacyjne, nie są równorzędne z normami europejskimi. Niektóre specyfikacje techniczne TIK nie są opracowywane zgodnie z podstawowymi zasadami. Należy zatem określić w niniejszym rozporządzeniu procedurę identyfikacji specyfikacji technicznych TIK, które mogłyby być powoływane w zamówieniach publicznych, w ramach której prowadzone byłyby konsultacje na szeroką skalę z wieloma różnymi zainteresowanymi stronami, w tym europejskimi organizacjami normalizacyjnymi, przedsiębiorstwami i organami publicznymi. Należy również określić w niniejszym rozporządzeniu, w postaci wykazu kryteriów, wymagania dotyczące takich specyfikacji technicznych i powiązanych z nimi procesów rozwojowych. Wymagania w zakresie identyfikacji specyfikacji technicznych TIK powinny zapewniać przestrzeganie celów polityki publicznej i potrzeb społecznych oraz powinny się opierać na podstawowych zasadach.
- (32) Aby zwiększyć innowacyjność i konkurencję, identyfikacja danej specyfikacji technicznej nie powinna uniemożliwiać identyfikacji konkurencyjnej specyfikacji technicznej zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia. Każda identyfikacja powinna zależeć od spełniania kryteriów przez daną specyfikację oraz osiągnięcia przez nią znaczącego poziomu akceptacji rynkowej.
- (33) Identyfikacja specyfikacji technicznych TIK mogłaby przyczynić się do wykonania decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 922/2009/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie rozwiązań interoperacyjnych dla europejskich administracji publicznych (ISA)⁽⁸⁾, w której ustanowiono, na lata 2010–2015, program dotyczący rozwiązań interoperacyjnych dla europejskich administracji publicznych oraz instytucji i organów Unii, dostarczający wspólnych i dzielonych rozwiązań ułatwiających interoperacyjność.
- (34) W dziedzinie TIK mogą zaistnieć sytuacje, w których właściwe jest zachęcanie do stosowania właściwych norm na poziomie unijnym lub wymaganie ich przestrzegania w celu zapewnienia interoperacyjności na jednolitym rynku i poprawy swobody wyboru dla użytkowników. W innych okolicznościach może się również zdarzyć, że określone normy europejskie nie odpowiadają już potrzebom konsumentów lub utrudniają rozwój technologiczny. Z tych powodów w dyrektywie 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej⁽⁹⁾ umożliwiono Komisji, w stosownych przypadkach,

⁽¹⁾ Dz.U. L 122 z 16.5.2009, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 264 z 8.10.2009, s. 12.

⁽³⁾ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 82.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 216 z 20.8.2009, s. 76.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 260 z 3.10.2009, s. 20.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 33.

występowanie do europejskich organizacji normalizacyjnych z wnioskiem o sporządzenie norm, ustalanie i opublikowanie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* wykazu norm lub specyfikacji w celu zachęcania do ich stosowania, lub wprowadzanie obowiązku ich wdrożenia, lub usuwanie norm lub specyfikacji z tego wykazu.

- (35) Niniejsze rozporządzenie nie powinno uniemożliwiać europejskim organizacjom normalizacyjnym dalszych prac nad normami z dziedziny TIK ani dalszego rozwijania współpracy z innymi jednostkami opracowującymi normy, zwłaszcza w dziedzinie TIK, w celu zapewnienia spójności i uniknięcia tworzenia różnych norm opracowywanych przez różne organizacje lub powielania norm podczas wdrażania norm i specyfikacji.
- (36) Procedura identyfikacji specyfikacji technicznych TIK przewidziana w niniejszym rozporządzeniu nie powinna naruszać spójności systemu normalizacji europejskiej. Dlatego też niniejsze rozporządzenie powinno również określić warunki pozwalające uznać, że specyfikacja techniczna nie jest sprzeczna z innymi normami europejskimi.
- (37) W celu zapewnienia legitymizacji procesu, przed identyfikacją specyfikacji technicznych TIK, które mogą kwalifikować się do powoływania w zamówieniach publicznych, należy skorzystać z wielostronnej platformy ustanowionej w decyzji Komisji z dnia 28 listopada 2011 r. ⁽¹⁾, jako forum konsultacji z zainteresowanymi stronami na szczeblu europejskim i krajowym, europejskimi organizacjami normalizacyjnymi, krajowymi jednostkami normalizacyjnymi i państwami członkowskimi.
- (38) W decyzji nr 1673/2006/WE określono zasady udziału Unii w finansowaniu normalizacji europejskiej z myślą o zapewnieniu, aby normy europejskie i inne europejskie dokumenty normalizacyjne były opracowywane i nowelizowane w sposób służący wspieraniu celów, prawodawstwa i polityki Unii. Do celów uproszczenia administracyjnego i budżetowego właściwe jest włączenie przepisów tej decyzji do niniejszego rozporządzenia i stosowanie w miarę możliwości jak najmniej uciążliwych procedur.
- (39) Zważywszy na bardzo szeroki zasięg normalizacji europejskiej w zakresie wspierania prawodawstwa i polityki Unii oraz różne typy działalności normalizacyjnej, konieczne jest uwzględnienie różnych form finansowania. Dotyczy to głównie dotacji, bez zaproszeń do składania ofert, dla europejskich organizacji normalizacyjnych i krajowych jednostek normalizacyjnych zgodnie z art. 110 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia Rady

(WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 roku w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽²⁾ oraz art. 168 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2342/2002. Ponadto te same przepisy powinny mieć zastosowanie wobec tych jednostek, które, pomimo nieuznania ich za europejskie organizacje normalizacyjne w niniejszym rozporządzeniu, zostały upoważnione w akcie podstawowym i powierzono im prowadzenie prac przygotowawczych w ramach wspierania normalizacji europejskiej we współpracy z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi.

- (40) Ponieważ europejskie organizacje normalizacyjne w sposób ciągły wspierają działania Unii, powinny one posiadać skuteczne i sprawnie działające sekretariaty centralne. Komisja powinna mieć zatem możliwość przyznawania dotacji tym organizacjom, które działają na rzecz ogólnego interesu europejskiego, bez stosowania w przypadku dotacji na działalność zasady corocznego zmniejszania ich wysokości przewidzianej w art. 113 ust. 2 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002.
- (41) W decyzji nr 1639/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. ustanawiającej Program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007–2013) ⁽³⁾, decyzji nr 1926/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającej program działań Wspólnoty w dziedzinie polityki ochrony konsumentów (2007–2013) ⁽⁴⁾ oraz rozporządzeniu (WE) nr 614/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie instrumentu finansowego na rzecz środowiska (LIFE+) ⁽⁵⁾ przewidziano już możliwość wsparcia finansowego organizacji europejskich, które w procesie normalizacji reprezentują MŚP, konsumentów oraz interesy ochrony środowiska, natomiast specjalne dotacje wypłacane są organizacjom europejskim reprezentującym w procesie normalizacji interesy społeczne. Finansowanie na mocy decyzji nr 1639/2006/WE, decyzji nr 1926/2006/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 614/2007 zakończy się z dniem 31 grudnia 2013 r. Dalsze popieranie i zachęcanie do aktywnego uczestnictwa organizacji europejskich reprezentujących MŚP, konsumentów oraz interesy ochrony środowiska i interesy społeczne ma zasadnicze znaczenie dla rozwoju normalizacji europejskiej. Organizacje te działają w ogólnym interesie europejskim i tworzą, z racji określonego upoważnienia udzielonego im przez krajowe organizacje niekomercyjne, europejską sieć reprezentującą organizacje niekomercyjne, działające w państwach członkowskich na rzecz zasad i polityki spójnej z celami Traktatów. Ze względu na kontekst, w jakim działają, oraz ich cele statutowe organizacje europejskie reprezentujące MŚP, konsumentów oraz interesy ochrony środowiska i interesy społeczne w procesie normalizacji europejskiej odgrywają stałą rolę, zasadniczą

⁽¹⁾ Dz.U. C 349 z 30.11.2011, s. 4.

⁽²⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, s. 15.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 404 z 30.12.2006, s. 39.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 149 z 9.6.2007, s. 1.

dla celów i polityki Unii. Komisja powinna być zatem w stanie nadal przyznawać dotacje tym organizacjom, bez stosowania w przypadku dotacji na działalność zasady corocznego zmniejszania ich wysokości przewidzianej w art. 113 ust. 2 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002.

- (42) Należy również umożliwić objęcie finansowaniem działalności normalizacyjnej działań przygotowawczych i pomocniczych związanych z tworzeniem norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych dotyczących produktów i usług. Jest to konieczne przede wszystkim w przypadku prac obejmujących badania, przygotowywanie wstępnych dokumentów do celów legislacyjnych, badania międzylaboratoryjne oraz zatwierdzanie lub ocenianie norm. Promowanie normalizacji na poziomie europejskim i międzynarodowym powinno być również kontynuowane dzięki programom dotyczącym pomocy technicznej dla państw trzecich i współpracy z nimi. W celu polepszenia dostępu do rynku oraz zwiększenia konkurencyjności przedsiębiorstw w Unii powinno być możliwe przyznawanie dotacji innym jednostkom w drodze zaproszeń do składania ofert lub, w razie potrzeby, udzielania zamówień.
- (43) Finansowanie unijne powinno mieć na celu ustanowienie norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych dotyczących produktów i usług, ułatwienie ich stosowania przez przedsiębiorstwa dzięki zwiększeniu pomocy na tłumaczenie ich na poszczególne języki urzędowe Unii, aby umożliwić MŚP pełne zrozumienie i korzystanie z norm europejskich, wzmocnienie spójności systemu normalizacji europejskiej oraz zapewnienie sprawiedliwego i przejrzystego dostępu do norm europejskich dla wszystkich podmiotów rynkowych w całej Unii. Jest to szczególnie ważne w przypadkach, gdy zastosowanie norm umożliwia zachowanie zgodności z odpowiednimi przepisami Unii.
- (44) W celu zapewnienia skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia powinna istnieć możliwość skorzystania z niezbędnej wiedzy fachowej, w szczególności z zakresu audytu i zarządzania finansowego, jak również ze środków wsparcia administracyjnego, pozwalających na ułatwienie wdrożenia oraz regularną ocenę przydatności działań będących przedmiotem finansowania unijnego dla zapewnienia ich użyteczności i przynoszenia przez nie oczekiwanych skutków.
- (45) Należy również wprowadzić odpowiednie środki w celu uniknięcia nadużyć finansowych i nieprawidłowości oraz odzyskania nienależnie wypłaconych środków finansowych, zgodnie z rozporządzeniami Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾ i (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami

mi ⁽²⁾ oraz rozporządzeniem (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącym dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) ⁽³⁾.

- (46) W celu aktualizacji wykazu europejskich organizacji normalizacyjnych i dostosowania kryteriów dotyczących organizacji reprezentujących MŚP i zainteresowane grupy społeczne do późniejszych zmian w zakresie ich charakteru niekomercyjnego oraz ich reprezentatywności, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmian w załącznikach do niniejszego rozporządzenia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym z ekspertami. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosowanych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (47) Komitet powołany na mocy niniejszego rozporządzenia powinien wspomagać Komisję we wszystkich kwestiach związanych z wykonaniem niniejszego rozporządzenia, z należytym uwzględnieniem opinii ekspertów branżowych.
- (48) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję ⁽⁴⁾.
- (49) W przypadku przyjmowania aktów wykonawczych w związku z zastrzeżeniami do norm zharmonizowanych i w przypadku których odniesienia do danej normy zharmonizowanej nie zostały jeszcze opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, należy stosować procedurę doradczą – ze względu na to, że dana norma nie spowodowała jeszcze powstania domniemania zgodności z zasadniczymi wymaganiami określonymi w obowiązującym prawodawstwie harmonizacyjnym Unii.
- (50) W przypadku każdego wniosku o normalizację wniesionego do europejskich organizacji normalizacyjnych oraz w przypadku przyjęcia aktów wykonawczych w związku z zastrzeżeniami do norm zharmonizowanych i w przypadku których odniesienia do danej normy zharmonizowanej zostały już opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, należy stosować procedurę sprawdzającą – ze względu na to, że taka decyzja mogła mieć wpływ na domniemanie zgodności z mającymi zastosowanie zasadniczymi wymaganiami.

⁽¹⁾ Dz.U. L 312 z 23.12.1995, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2.

⁽³⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

(51) Aby osiągnąć główne cele niniejszego rozporządzenia i ułatwić szybkie procedury podejmowania decyzji, a także skrócić ogólny czas opracowywania norm, w miarę możliwości powinny być wykorzystywane środki proceduralne przewidziane w rozporządzeniu (UE) nr 182/2011, które uprawnia przewodniczącego stosownego komitetu do wyznaczenia terminu, w którym komitet powinien wydać opinię, w zależności od pilności sprawy. Ponadto w uzasadnionych przypadkach powinna być przewidziana możliwość uzyskania opinii komitetu w drodze procedury pisemnej, a brak uwag ze strony członków komitetu powinien oznaczać dorozumianą zgodę.

(52) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, takie jak zapewnienie skuteczności i efektywności norm i normalizacji jako narzędzi politycznych Unii poprzez współpracę między europejskimi organizacjami normalizacyjnymi, krajowymi jednostkami normalizacyjnymi, państwami członkowskimi i Komisją, ustanawianie norm europejskich i europejskich dokumentów normalizacyjnych dotyczących produktów i usług w ramach wspierania prawodawstwa i polityki Unii, identyfikacja specyfikacji technicznych TIK kwalifikujących się do powoływania, finansowanie normalizacji europejskiej oraz uczestnictwo zainteresowanych stron w tej normalizacji, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i dlatego ze względu na ich skutki możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(53) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 89/686/EWG, 93/15/EWG, 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE oraz 2009/105/WE.

(54) Należy uchylić decyzję nr 1673/2006/WE oraz decyzję 87/95/EWG,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się reguły odnoszące się do współpracy między europejskimi organizacjami normalizacyjnymi, krajowymi jednostkami normalizacyjnymi, państwami członkowskimi i Komisją, ustanawiania norm europejskich i europejskich dokumentów normalizacyjnych dotyczących produktów i usług w ramach wspierania prawodawstwa i polityki Unii, identyfikacji specyfikacji technicznych TIK kwalifikujących się do powoływania, finansowania normalizacji europejskiej oraz uczestnictwa zainteresowanych stron w tej normalizacji.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „norma” oznacza specyfikację techniczną przyjętą przez uznaną jednostkę normalizacyjną do wielokrotnego lub ciągłego stosowania, zgodność z którą nie jest obowiązkowa i którą jest jedna z następujących norm:
 - a) „norma międzynarodowa” oznacza normę przyjętą przez międzynarodową jednostkę normalizacyjną;
 - b) „norma europejska” oznacza normę przyjętą przez europejską organizację normalizacyjną;
 - c) „norma zharmonizowana” oznacza normę europejską przyjętą na podstawie złożonego przez Komisję wniosku do celów zastosowania prawodawstwa harmonizacyjnego Unii;
 - d) „norma krajowa” oznacza normę przyjętą przez krajową jednostkę normalizacyjną;
- 2) „europejski dokument normalizacyjny” oznacza każdą specyfikację techniczną inną niż norma europejska, przyjętą przez europejską organizację normalizacyjną do wielokrotnego lub ciągłego stosowania, zgodność z którą nie jest obowiązkowa;
- 3) „projekt normy” oznacza dokument zawierający tekst specyfikacji technicznych dotyczących danego przedmiotu, który ma zostać przyjęty zgodnie z odpowiednią procedurą normalizacyjną, w formie, jaką otrzymał po pracach przygotowawczych i w jakiej został udostępniony celem umożliwienia publicznego przedstawienia uwag lub poddania go analizie;
- 4) „specyfikacja techniczna” oznacza dokument określający wymagania techniczne, jakie musi spełniać produkt, proces, usługa lub system, w którym określono jeden lub więcej wymienionych poniżej elementów:
 - a) wymagane cechy produktu, w tym poziomy jakości, właściwości użytkowych, interoperacyjności, ochrony środowiska, zdrowia, bezpieczeństwa lub wymiary, włącznie z wymaganiami mającymi zastosowanie do produktu w zakresie nazwy, pod którą produkt jest sprzedawany, terminologii, symboli, badań i metod badawczych, opakowania, oznakowania lub etykietowania oraz procedur oceny zgodności;
 - b) metody i procesy produkcji stosowane w odniesieniu do produktów rolnych określonych w art. 38 ust. 1 TFUE, produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi i zwierzęta oraz produktów leczniczych, jak również metody i procesy produkcji odnoszące się do innych produktów, w przypadku gdy mają one wpływ na ich cechy;

- c) wymagane cechy usługi, w tym poziomy jakości, świadczenia, interoperacyjności, ochrony środowiska, zdrowia lub bezpieczeństwa, włącznie z wymaganiami mającymi zastosowanie do usługodawcy w zakresie informacji, które należy udostępniać usługobiorcy, określonych w art. 22 ust. 1–3 dyrektywy 2006/123/WE;
- d) metody i kryteria oceny właściwości użytkowych wyrobów budowlanych zdefiniowanych w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiającego zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych ⁽¹⁾ w odniesieniu do ich zasadniczych charakterystyk;
- 5) „specyfikacja techniczna TIK” oznacza specyfikację techniczną z dziedziny technologii informacyjno-komunikacyjnych;
- 6) „produkt” oznacza każdy produkt wytworzony przemysłowo i każdy produkt rolny, włącznie z produktami rybnymi;
- 7) „usługa” oznacza wszelką działalność gospodarczą prowadzoną na własny rachunek, wykonywaną zwykle za wynagrodzeniem, określoną w art. 57 TFUE;
- 8) „europejska organizacja normalizacyjna” oznacza organizację wymienioną w załączniku I;
- 9) „międzynarodowa jednostka normalizacyjna” oznacza Międzynarodową Organizację Normalizacyjną (ISO), Międzynarodową Komisję Elektrotechniczną (IEC) i Międzynarodowy Związek Telekomunikacyjny (ITU);
- 10) „krajowa jednostka normalizacyjna” oznacza jednostkę, o której państwo członkowskie informuje Komisję zgodnie z art. 27 niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ II

PRZEJRZYSTOŚĆ I UCZESTNICTWO ZAINTERESOWANYCH STRON

Artykuł 3

Przejrzystość programów prac jednostek normalizacyjnych

1. Co najmniej raz do roku każda europejska organizacja normalizacyjna i każda krajowa jednostka normalizacyjna ustala swój program prac. Ten program prac zawiera informacje o normach i europejskich dokumentach normalizacyjnych, które europejska organizacja normalizacyjna lub krajowa jednostka normalizacyjna zamierza opracować lub zmienić, które opracowuje lub zmienia oraz które zostały przyjęte w okresie objętym poprzednim programem prac, o ile nie stanowią one identycznych lub równoważnych transpozycji norm międzynarodowych lub europejskich.

2. W odniesieniu do każdej normy i europejskiego dokumentu normalizacyjnego program prac wskazuje:

- a) przedmiot;
- b) osiągnięty etap opracowania norm i europejskich dokumentów normalizacyjnych;
- c) odniesienia do wszelkich norm międzynarodowych służących za podstawę.

3. Każda europejska organizacja normalizacyjna i każda krajowa jednostka normalizacyjna udostępnia swój program prac na swej stronie internetowej lub na dowolnej innej publicznie dostępnej stronie internetowej oraz udostępnia powiadomienie o istnieniu programu prac – w krajowej lub, w stosownych przypadkach, europejskiej publikacji dotyczącej działalności normalizacyjnej.

4. Najpóźniej w chwili publikacji swego programu prac każda europejska organizacja normalizacyjna i każda krajowa jednostka normalizacyjna powiadamia o jego istnieniu pozostałe europejskie organizacje normalizacyjne i krajowe jednostki normalizacyjne oraz Komisję. Komisja udostępnia te informacje państwu członkowskim za pośrednictwem komitetu, o którym mowa w art. 22.

5. Krajowe jednostki normalizacyjne nie mogą sprzeciwiać się rozpatrzeniu na poziomie europejskim kwestii podlegającej normalizacji w ich programie prac, zgodnie z zasadami określonymi przez europejskie organizacje normalizacyjne, ani podejmować żadnych działań, które mogłyby mieć negatywny wpływ na decyzję w tym zakresie.

6. W trakcie przygotowywania normy zharmonizowanej lub po jej przyjęciu krajowe jednostki normalizacyjne nie mogą podejmować żadnych działań, które mogłyby mieć negatywny wpływ na zamierzoną harmonizację, a w szczególności nie mogą publikować w danej dziedzinie nowej lub znowelizowanej normy krajowej, która nie jest w pełni zgodna z istniejącą normą zharmonizowaną. Po publikacji nowej normy zharmonizowanej wszystkie niezgodne z nią normy krajowe należy wycofać w rozsądnym terminie.

Artykuł 4

Przejrzystość norm

1. Każda europejska organizacja normalizacyjna i każda krajowa jednostka normalizacyjna przesyła, co najmniej w formie elektronicznej, każdy projekt normy krajowej, normy europejskiej lub europejskiego dokumentu normalizacyjnego pozostałym europejskim organizacjom normalizacyjnym, krajowym jednostkom normalizacyjnym lub Komisji, na ich wniosek.

2. Każda europejska organizacja normalizacyjna i każda krajowa jednostka normalizacyjna w terminie trzech miesięcy odpowiada na wszelkie uwagi otrzymane od jakiegokolwiek

⁽¹⁾ Dz.U. L 88 z 4.4.2011, s. 5.

innej europejskiej organizacji normalizacyjnej, krajowej jednostki normalizacyjnej lub Komisji w związku z każdym projektem, o którym mowa w ust. 1, i należycie uwagi te uwzględnia.

3. W przypadku gdy krajowa jednostka normalizacyjna otrzyma uwagi wskazujące na to, że projekt normy miałby negatywny wpływ na rynek wewnętrzny, przed przyjęciem tej normy konsultuje się z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi i Komisją.

4. Krajowe jednostki normalizacyjne:

- a) zapewniają dostęp do projektów norm krajowych w taki sposób, by wszystkie właściwe strony, w szczególności strony mające siedzibę w pozostałych państwach członkowskich, miały możliwość przedstawienia uwag;
- b) umożliwiają bierny lub czynny udział – poprzez wysłanie obserwatora – innych krajowych jednostek normalizacyjnych w planowanych działaniach.

Artykuł 5

Uczestnictwo zainteresowanych stron w normalizacji europejskiej

1. Europejskie organizacje normalizacyjne wspierają i ułatwiają właściwą reprezentację i skuteczne uczestnictwo w prowadzonej przez nie działalności normalizacyjnej wszystkich zainteresowanych stron, w tym MŚP, organizacji konsumenckich, stron zainteresowanych kwestiami ochrony środowiska oraz zainteresowanych grup socjalnych. W szczególności wspierają one i ułatwiają wspomnianą reprezentację i uczestnictwo poprzez europejskie organizacje zainteresowanych stron otrzymujące finansowanie z Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, na poziomie kształtowania polityki i na następujących etapach opracowywania norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych:

- a) propozycja i przyjęcie nowych tematów prac;
- b) dyskusja techniczna nad propozycjami;
- c) przedstawianie uwag dotyczących projektów;
- d) nowelizacja istniejących norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych;
- e) rozpowszechnianie informacji na temat przyjętych norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych oraz prowadzenie działań uświadamiających na ich temat.

2. Niezależnie od współpracy z organami nadzoru rynku w państwach członkowskich, infrastrukturą badawczą Komisji i europejskimi organizacjami zainteresowanych stron otrzymującymi finansowanie z Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, europejskie organizacje normalizacyjne wspierają i ułatwiają właściwą reprezentację, na poziomie technicznym, przedsiębiorstw, ośrodków badawczych i uczelni wyższych oraz

innych podmiotów prawnych w działalności normalizacyjnej dotyczącej nowego obszaru o istotnych konsekwencjach w zakresie polityki lub innowacji technicznych, jeżeli dane podmioty prawne uczestniczyły w związanym z takim obszarem projekcie finansowanym przez Unię w ramach wieloletniego programu ramowego działań w dziedzinie badań, innowacji i rozwoju technologicznego, przyjętego na podstawie art. 182 TFUE.

Artykuł 6

Dostęp MŚP do norm

1. Krajowe jednostki normalizacyjne wspierają i ułatwiają dostęp MŚP do norm i procesu ich opracowywania, aby doprowadzić do szerszego ich uczestnictwa w systemie normalizacji, na przykład poprzez:

- a) określenie, w rocznych programach prac, projektów normalizacyjnych, które są szczególnie interesujące dla MŚP;
- b) zapewnienie MŚP dostępu do działalności normalizacyjnej bez zobowiązania ich do członkostwa w krajowej jednostce normalizacyjnej;
- c) zapewnienie swobodnego dostępu do uczestnictwa w działalności normalizacyjnej lub umożliwienie tego uczestnictwa po specjalnych stawkach;
- d) zapewnienie swobodnego dostępu do projektów norm;
- e) nieodpłatne udostępnianie streszczeń norm na swoich stronach internetowych;
- f) stosowanie specjalnych stawek za udostępnianie norm lub oferowanie pakietów norm po obniżonej cenie.

2. Krajowe jednostki normalizacyjne dokonują wymiany najlepszych praktyk mających na celu zwiększenie uczestnictwa MŚP w działalności normalizacyjnej oraz zwiększenie i ułatwienie stosowania norm przez MŚP.

3. Krajowe jednostki normalizacyjne przekazują europejskim organizacjom normalizacyjnym roczne sprawozdania na temat działań, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz wszelkich innych środków podjętych w celu poprawy warunków stosowania norm przez MŚP oraz uczestnictwa MŚP w procesie opracowywania norm. Krajowe jednostki normalizacyjne publikują te sprawozdania na swojej stronie internetowej.

Artykuł 7

Uczestnictwo organów publicznych w normalizacji europejskiej

Państwa członkowskie wspierają, w stosownych przypadkach, uczestnictwo organów publicznych, w tym organów nadzoru rynku, w krajowej działalności normalizacyjnej mającej na celu opracowanie lub nowelizację norm na wniosek Komisji zgodnie z art. 10.

ROZDZIAŁ III

NORMY EUROPEJSKIE I EUROPEJSKIE DOKUMENTY NORMALIZACYJNE JAKO WSPARCIE PRAWODAWSTWA I POLITYKI UNII

Artykuł 8

Roczny program prac Unii w zakresie normalizacji europejskiej

1. Komisja przyjmuje roczny program prac Unii w zakresie normalizacji europejskiej, w którym identyfikuje strategiczne priorytety normalizacji europejskiej, z uwzględnieniem długoterminowych strategii Unii na rzecz wzrostu. W programie tym wskazuje się normy europejskie i europejskie dokumenty normalizacyjne, o które Komisja zamierza wystąpić do europejskich organizacji normalizacyjnych zgodnie z art. 10.

2. W rocznym programie prac Unii w zakresie normalizacji europejskiej określa się szczegółowe cele i politykę, którym mają odpowiadać normy europejskie i europejskie dokumenty normalizacyjne, o które Komisja zamierza wystąpić do europejskich organizacji normalizacyjnych zgodnie z art. 10. W pilnych przypadkach Komisja może wydawać wnioski bez wcześniejszego wskazania.

3. Roczny program prac Unii w zakresie normalizacji europejskiej zawiera także cele związane z międzynarodowym wymiarem normalizacji europejskiej, służące wsparciu prawodawstwa i polityki Unii.

4. Roczny program prac Unii w zakresie normalizacji europejskiej jest przyjmowany po przeprowadzeniu szeroko zakrojonych konsultacji z odpowiednimi zainteresowanymi stronami, w tym z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi i europejskimi organizacjami zainteresowanych stron otrzymującymi finansowanie z Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, oraz z państwami członkowskimi za pośrednictwem komitetu, o którym mowa w art. 22 niniejszego rozporządzenia.

5. Po przyjęciu rocznego programu prac Unii w zakresie normalizacji europejskiej Komisja udostępnia go na swojej stronie internetowej.

Artykuł 9

Współpraca z infrastrukturą badawczą

Infrastruktura badawcza Komisji bierze udział w przygotowywaniu rocznego programu prac Unii w zakresie normalizacji europejskiej, o którym mowa w art. 8, oraz zapewnia europejskim organizacjom normalizacyjnym wkład w postaci wiedzy naukowej – w zakresie ich specjalizacji – w celu zapewnienia, by normy europejskie uwzględniały konkurencyjność gospodarczą i potrzeby społeczne, takie jak zrównoważenie środowiskowe oraz kwestie bezpieczeństwa i ochrony.

Artykuł 10

Wnioski o normalizację kierowane do europejskich organizacji normalizacyjnych

1. Komisja, w granicach kompetencji określonych w Traktatach, może zwrócić się do jednej lub kilku europejskich orga-

nizacji normalizacyjnych z wnioskiem o przygotowanie w ustalonym terminie normy europejskiej lub europejskiego dokumentu normalizacyjnego. Normy europejskie oraz europejskie dokumenty normalizacyjne muszą wynikać z uwarunkowań rynkowych, uwzględniać interes publiczny, a także cele polityczne wyraźnie określone we wniosku Komisji, i opierać się na konsensusie. Komisja określa wymagania dotyczące treści, jakie musi spełniać dokument stanowiący przedmiot wniosku, oraz termin jego przyjęcia.

2. Decyzje, o których mowa w ust. 1, przyjmowane są zgodnie z procedurą określoną w art. 22 ust. 3 i po konsultacji z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi i europejskimi organizacjami zainteresowanych stron otrzymującymi finansowanie z Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz z komitetem utworzonym na mocy odnośnego prawodawstwa Unii, o ile taki komitet istnieje, lub po konsultacji z ekspertami branżowymi w innej formie.

3. Odpowiednia europejska organizacja normalizacyjna wskazuje w ciągu jednego miesiąca od otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1, czy go przyjmuje.

4. W przypadku złożenia wniosku o finansowanie Komisja, w terminie dwóch miesięcy od otrzymania informacji o przyjęciu wniosku, o której mowa w ust. 3, informuje odpowiednią europejską organizację normalizacyjną o przyznaniu dotacji na przygotowanie normy europejskiej lub europejskiego dokumentu normalizacyjnego.

5. Europejskie organizacje normalizacyjne informują Komisję o działaniach podjętych w celu opracowania norm lub dokumentów, o których mowa w ust. 1. Komisja wraz z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi ocenia zgodność norm lub dokumentów sporządzonych przez europejskie organizacje normalizacyjne z jej pierwotnym wnioskiem.

6. W przypadku gdy norma zharmonizowana spełnia założone wymagania przewidziane w odnośnym prawodawstwie harmonizacyjnym Unii, Komisja niezwłocznie publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub ogłasza w innej formie zgodnie z warunkami określonymi w odnośnym prawodawstwie harmonizacyjnym Unii odniesienie do tej zharmonizowanej normy.

Artykuł 11

Formalne zastrzeżenia do norm zharmonizowanych

1. W przypadku gdy państwo członkowskie lub Parlament Europejski uważa, że norma zharmonizowana nie spełnia w całości wymagań określonych w odpowiednim prawodawstwie harmonizacyjnym Unii, które to wymagania norma ta ma obejmować, informuje o tym Komisję ze szczegółowym wyjaśnieniem, a Komisja, po konsultacji z komitetem utworzonym na mocy odnośnego prawodawstwa harmonizacyjnego Unii, o ile komitet taki istnieje, lub po konsultacji z ekspertami branżowymi w innej formie, podejmuje decyzję o:

a) opublikowaniu, niepublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* odniesień do danej normy zharmonizowanej lub ich opublikowaniu z ograniczeniami;

b) utrzymaniu, utrzymaniu z ograniczeniami odniesień do danej normy zharmonizowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub wycofaniu z niego tych odniesień.

2. Komisja publikuje na swojej stronie internetowej informacje o normach zharmonizowanych, które są przedmiotem decyzji, o której mowa w ust. 1.

3. Komisja informuje daną europejską organizację normalizacyjną o decyzji, o której mowa w ust. 1, oraz, w razie potrzeby, zwraca się z wnioskiem o nowelizację danych norm zharmonizowanych.

4. Decyzję, o której mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

5. Decyzję, o której mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 3.

Artykuł 12

Powiadamianie organizacji zainteresowanych stron

Komisja ustanawia system powiadamiania wszystkich zainteresowanych stron, w tym europejskich organizacji normalizacyjnych i europejskich organizacji zainteresowanych stron otrzymujących finansowanie z Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, w celu zapewnienia właściwej konsultacji i odpowiedniego znaczenia dla rynku przed:

- a) przyjęciem rocznego programu prac Unii w zakresie normalizacji europejskiej, o którym mowa w art. 8 ust. 1;
- b) przyjęciem wniosków o normalizację, o których mowa w art. 10;
- c) podjęciem decyzji w sprawie formalnych zastrzeżeń do norm zharmonizowanych, o których mowa w art. 11 ust. 1;
- d) podjęciem decyzji w sprawie identyfikacji specyfikacji technicznych TIK, o której mowa w art. 13;
- e) przyjęciem aktów delegowanych, o których mowa w art. 20.

ROZDZIAŁ IV

SPECYFIKACJE TECHNICZNE TIK

Artykuł 13

Identyfikacja specyfikacji technicznych TIK kwalifikujących się do powoływania

1. Na wniosek państwa członkowskiego albo z własnej inicjatywy Komisja może podjąć decyzję o identyfikacji specyfikacji technicznych TIK, które nie są normami krajowymi, europejskimi ani międzynarodowymi, lecz spełniają wymagania określone w załączniku II, i które mogą być powoływane w zamówieniach publicznych, w szczególności dla zapewnienia interoperacyjności.

2. Na wniosek państwa członkowskiego albo z własnej inicjatywy, w przypadku zmiany lub wycofania specyfikacji technicznej TIK zidentyfikowanej zgodnie z ust. 1, lub w przy-

padku gdy specyfikacja ta nie spełnia już wymagań określonych w załączniku II, Komisja może podjąć decyzję o identyfikacji tej zmienionej specyfikacji technicznej TIK lub o wycofaniu identyfikacji.

3. Decyzje przewidziane w ust. 1 i 2 przyjmuje się po konsultacji z europejską wielostronną platformą ds. normalizacji ICT, która zrzesza europejskie organizacje normalizacyjne, państwa członkowskie i odpowiednie zainteresowane strony, oraz po konsultacji z komitetem utworzonym na mocy odpowiedniego prawodawstwa Unii, jeżeli taki komitet istnieje, lub po konsultacji z ekspertami branżowymi w innej formie, jeżeli taki komitet nie istnieje.

Artykuł 14

Stosowanie specyfikacji technicznych TIK w zamówieniach publicznych

Specyfikacje techniczne TIK, o których mowa w art. 13 niniejszego rozporządzenia, stanowią wspólne specyfikacje techniczne, o których mowa w dyrektywach 2004/17/WE, 2004/18/WE i 2009/81/WE oraz w rozporządzeniu (WE, Euratom) nr 2342/2002.

ROZDZIAŁ V

FINANSOWANIE NORMALIZACJI EUROPEJSKIEJ

Artykuł 15

Finansowanie organizacji normalizacyjnych przez Unię

1. Europejskim organizacjom normalizacyjnym można przyznać finansowanie przez Unię następujących rodzajów działalności normalizacyjnej:

- a) opracowanie i nowelizacja norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych, o ile te działania są konieczne i odpowiednie dla wsparcia prawodawstwa i polityki Unii;
- b) weryfikacja jakości norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych oraz ich zgodności z odpowiednim prawodawstwem i polityką Unii;
- c) wykonywanie prac przygotowawczych lub pomocniczych w związku z normalizacją europejską, w tym badań, działań w zakresie współpracy, w tym współpracy międzynarodowej, seminariów, ocen, analiz porównawczych, prac badawczych, prac laboratoryjnych, badań międzylaboratoryjnych, prac w zakresie oceny zgodności oraz środków mających na celu skrócenie czasu opracowywania i nowelizacji norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych, bez uszczerbku dla podstawowych zasad, w szczególności zasady otwartości, jakości, przejrzystości i konsensusu między wszystkimi zainteresowanymi stronami;
- d) działalność centralnych sekretariatów europejskich organizacji normalizacyjnych, w tym kształtowanie polityki, koordynacja działalności normalizacyjnej, prowadzenie prac technicznych oraz dostarczanie informacji zainteresowanym podmiotom;

- e) tłumaczenie norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych stosowanych dla wsparcia prawodawstwa i polityki Unii na języki urzędowe Unii inne niż języki robocze europejskich organizacji normalizacyjnych lub, w należycie uzasadnionych przypadkach, na języki inne niż języki urzędowe Unii;
- d) propagowanie wśród zainteresowanych podmiotów, w tym MŚP i konsumentów, norm europejskich i europejskich dokumentów normalizacyjnych oraz ich stosowania i dostarczanie informacji na ich temat.

Artykuł 17

Zasady finansowania

- f) sporządzanie informacji mających na celu wyjaśnienie, interpretację i uproszczenie norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych, w tym sporządzanie podręczników użytkownika, streszczeń norm, informacji o najlepszych praktykach oraz realizowanie działań uświadamiających, strategii i programów szkoleniowych;
- g) działalność zmierzająca do realizacji programów pomocy technicznej, współpracy z państwami trzecimi oraz propagowania i wzmocnienia pozycji systemu normalizacji europejskiej oraz norm europejskich i europejskich dokumentów normalizacyjnych wśród zainteresowanych podmiotów w Unii oraz na forum międzynarodowym.
2. Finansowanie przez Unię można również przyznać:
- a) krajowym jednostkom normalizacyjnym w odniesieniu do działalności normalizacyjnej, o której mowa w ust. 1, podejmowanej przez nie wspólnie z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi;
- b) innym jednostkom, którym powierzono zadanie wniesienia wkładu w działania, o których mowa w ust. 1 lit. a), lub realizację działań, o których mowa w ust. 1 lit. c) i g), we współpracy z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi.

Artykuł 16

Finansowanie innych organizacji europejskich przez Unię

Europejskim organizacjom zainteresowanych stron, spełniającym kryteria określone w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, można przyznać finansowanie przez Unię następujących działań:

- a) funkcjonowanie tych organizacji oraz ich działań związanych z normalizacją europejską i międzynarodową, w tym prowadzenie prac technicznych oraz dostarczanie informacji członkom i innym zainteresowanym podmiotom;
- b) sporządzanie ekspertyz prawnych i technicznych, w tym badań, w związku z oceną zapotrzebowania na normy europejskie i europejskie dokumenty normalizacyjne oraz ich opracowywaniem i szkoleniem ekspertów;
- c) uczestniczenie w pracach technicznych w związku z opracowywaniem i nowelizacją norm europejskich i europejskich dokumentów normalizacyjnych, koniecznych i odpowiednich dla wsparcia prawodawstwa i polityki Unii;

1. Finansowanie przez Unię przyznaje się w postaci:

- a) dotacji bez zaproszenia do składania ofert, lub zamówień poprzedzonych procedurami udzielania zamówień publicznych:
- (i) europejskim organizacjom normalizacyjnym i krajowym jednostkom normalizacyjnym na realizację działań, o których mowa w art. 15 ust. 1;
- (ii) jednostkom określonym aktem podstawowym, w rozumieniu art. 49 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002, na realizację, we współpracy z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi, prac, o których mowa w art. 15 ust. 1 lit. c) niniejszego rozporządzenia;
- b) dotacji poprzedzonych zaproszeniem do składania ofert, lub zamówień poprzedzonych procedurami udzielania zamówień publicznych, innym jednostkom, o których mowa w art. 15 ust. 2 lit. b):
- (i) na wkład w opracowywanie i nowelizację norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych, o których to czynnościach mowa w art. 15 ust. 1 lit. a);
- (ii) na realizację prac przygotowawczych lub pomocniczych, o których mowa w art. 15 ust. 1 lit. c);
- (iii) na realizację działań, o których mowa w art. 15 ust. 1 lit. g);
- c) dotacji, poprzedzonych zaproszeniem do składania ofert, europejskim organizacjom zainteresowanych stron spełniającym kryteria określone w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, na realizację działań, o których mowa w art. 16.

2. Działania jednostek, o których mowa w ust. 1, mogą być finansowane poprzez:

- a) dotacje na działania;
- b) dotacje na działalność dla europejskich organizacji normalizacyjnych i europejskich organizacji zainteresowanych stron spełniających kryteria określone w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu (WE, Euratom) nr 1605/2002. W przypadku odnowienia dotacje na działalność nie są zmniejszane w sposób automatyczny.

3. Komisja podejmuje decyzję w sprawie zasad finansowania, o których mowa w ust. 1 i 2, i kwot dotacji oraz, w stosownych przypadkach, w sprawie maksymalnego udziału w finansowaniu poszczególnych rodzajów działalności.

4. Z wyjątkiem należycie uzasadnionych przypadków, dotacje przyznane na działalność normalizacyjną, o której mowa w art. 15 ust. 1 lit. a) i b), mają postać płatności ryczałtowych i w przypadku działalności normalizacyjnej, o której mowa w art. 15 ust. 1 lit. a), są one wypłacane po spełnieniu następujących warunków:

- a) normy europejskie lub europejskie dokumenty normalizacyjne, o które Komisja wystąpiła zgodnie z art. 10, są przyjęte lub znowelizowane w terminie nieprzekraczającym terminu określonego we wniosku, o którym mowa w tym artykule;
- b) MŚP, organizacje konsumenckie, strony zainteresowane kwestiami ochrony środowiska oraz zainteresowane grupy społeczne są właściwie reprezentowane i mogą uczestniczyć w europejskiej działalności normalizacyjnej, zgodnie z art. 5 ust. 1.

5. Wspólne cele współpracy oraz warunki administracyjne i finansowe, dotyczące dotacji przyznawanych europejskim organizacjom normalizacyjnym i europejskim organizacjom zainteresowanych stron spełniającym kryteria określone w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, określa się w ramowych umowach o partnerstwie podpisywanych przez Komisję oraz wspomniane organizacje normalizacyjne i organizacje reprezentujące zainteresowane grupy, zgodnie z rozporządzeniami (WE, Euratom) nr 1605/2002 i (WE, Euratom) nr 2342/2002. Komisja powiadamia Parlament Europejski i Radę o zawarciu takich umów.

Artykuł 18

Zarządzanie

Środki przeznaczone przez władzę budżetową na finansowanie działalności normalizacyjnej mogą być również wykorzystywane na pokrycie wydatków administracyjnych związanych z przygotowaniem, nadzorem, inspekcjami, audytem i oceną, które są bezpośrednio konieczne dla celów wykonania art. 15, 16 i 17, w tym z badaniami, posiedzeniami, działalnością w dziedzinie informacji i publikacji, wydatkami związanymi z sieciami informatycznymi służącymi do wymiany informacji oraz wszelkimi innymi wydatkami na pomoc administracyjną i techniczną, z której Komisja może korzystać w związku z działalnością normalizacyjną.

Artykuł 19

Ochrona interesów finansowych Unii

1. Podczas realizacji działań finansowanych na mocy niniejszego rozporządzenia Komisja zapewnia ochronę interesów finansowych Unii przez stosowanie środków zapobiegających nadużyciom finansowym, korupcji i innym niezgodnym z prawem działaniom, poprzez skuteczne kontrole oraz odzyskiwanie nienależnie wypłaconych kwot, a w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości – przez stosowanie skutecznych,

proporcjonalnych i odstrasżających sankcji, zgodnie z rozporządzeniami (WE, Euratom) nr 2988/95, (Euratom, WE) nr 2185/96 oraz (WE) nr 1073/1999.

2. W odniesieniu do działań Unii finansowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia pojęcie nieprawidłowości, którego definicja znajduje się w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2988/95, oznacza jakiegokolwiek naruszenie przepisów prawa unijnego lub jakiegokolwiek naruszenie zobowiązań umownych, wynikające z działania lub zaniechania ze strony podmiotu gospodarczego, które w związku z nieuzasadnionym wydatkiem spowodowało lub mogłoby spowodować szkodę w budżecie ogólnym Unii lub w budżetach, które są przez nią zarządzane.

3. Wszelkie porozumienia i umowy wynikające z niniejszego rozporządzenia muszą przewidywać nadzór i kontrolę finansową ze strony Komisji lub dowolnego upoważnionego przez nią przedstawiciela oraz kontrole Europejskiego Trybunału Obrachunkowego, które w razie potrzeby mogą być przeprowadzane na miejscu.

ROZDZIAŁ VI

AKTY DELEGOWANE, KOMITET I SPRAWOZDAWCZOŚĆ

Artykuł 20

Akty delegowane

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 21 w odniesieniu do zmian w załącznikach, mających na celu:

- a) aktualizację wykazu europejskich organizacji normalizacyjnych określonych w załączniku I, tak aby uwzględnił on zmiany w zakresie ich nazwy lub struktury;
- b) dostosowanie kryteriów dla europejskich organizacji zainteresowanych stron określonych w załączniku III do niniejszego rozporządzenia do późniejszych zmian w zakresie ich niekomercyjnego charakteru oraz ich reprezentatywności. Tego rodzaju dostosowania nie mogą skutkować wprowadzeniem nowych kryteriów ani zniesieniem obowiązujących kryteriów lub kategorii organizacji.

Artykuł 21

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 20, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 1 stycznia 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem wspomnianego okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na okresy o tej samej długości, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed zakończeniem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 20, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 20 wchodzi w życie tylko, jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 22

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
4. W przypadku gdy opinia komitetu ma być uzyskana w drodze procedury pisemnej, procedura ta kończy się bez osiągnięcia rezultatu, jeśli przed upływem terminu na wydanie opinii zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniesie o to zwykła większość członków komitetu.

Artykuł 23

Współpraca komitetu z organizacjami normalizacyjnymi i zainteresowanymi stronami

Komitet, o którym mowa w art. 22 ust. 1, współpracuje z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi i europejskimi organizacjami zainteresowanych stron otrzymującymi finansowanie z Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 24

Sprawozdania

1. Europejskie organizacje normalizacyjne przesyłają Komisji sprawozdanie roczne z wykonania niniejszego rozporządzenia. Zawiera ono szczegółowe informacje na temat:

- a) stosowania art. 4, 5, 10, 15 i 17;
- b) reprezentacji MŚP, organizacji konsumenckich, stron zainteresowanych kwestiami ochrony środowiska oraz zaintereso-

wanych grup socjalnych w krajowych jednostkach normalizacyjnych;

- c) reprezentacji MŚP na podstawie rocznych sprawozdań, o których mowa w art. 6 ust. 3;
- d) wykorzystania TIK w systemie normalizacji;
- e) współpracy między krajowymi jednostkami normalizacyjnymi i europejskimi organizacjami normalizacyjnymi.

2. Europejskie organizacje zainteresowanych stron, które otrzymały finansowanie z Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, przesyłają Komisji sprawozdanie roczne ze swej działalności. Sprawozdanie to zawiera w szczególności szczegółowe informacje o członkostwie w tych organizacjach oraz działaniach, o których mowa w art. 16.

3. Do dnia 31 grudnia 2015 r., a następnie co pięć lat, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie to zawiera analizę rocznych sprawozdań, o których mowa w ust. 1 i 2, ocenę przydatności działalności normalizacyjnej korzystającej z finansowania unijnego w świetle wymagań prawodawstwa i polityki Unii, a także ocenę potencjalnych nowych środków upraszczających finansowanie normalizacji europejskiej i ograniczających obciążenia administracyjne dla europejskich organizacji normalizacyjnych.

Artykuł 25

Przegląd

Do dnia 2 stycznia 2015 r. Komisja dokona oceny skutków procedury ustanowionej na mocy art. 10 niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do ram czasowych mających zastosowanie do składania wniosków o normalizację. Komisja przedstawi swoje wnioski w sprawozdaniu przekazywanym Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W stosownych przypadkach do sprawozdania dołącza się wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 26

Zmiany

1. Skreśla się następujące przepisy:
 - a) art. 6 ust. 1 dyrektywy 89/686/EWG;
 - b) art. 5 dyrektywy 93/15/EWG;
 - c) art. 6 ust. 1 dyrektywy 94/9/WE;
 - d) art. 6 ust. 1 dyrektywy 94/25/WE;
 - e) art. 6 ust. 1 dyrektywy 95/16/WE;
 - f) art. 6 dyrektywy 97/23/WE;

- g) art. 14 dyrektywy 2004/22/WE;
- h) art. 8 ust. 4 dyrektywy 2007/23/WE;
- i) art. 7 dyrektywy 2009/23/WE;
- j) art. 6 dyrektywy 2009/105/WE.

Odesłania do tych uchylonych przepisów traktuje się jako odesłania do art. 11 niniejszego rozporządzenia.

2. W dyrektywie 98/34/WE wprowadza się następujące zmiany:

- a) w art. 1 skreśla się ust. 6–10;
- b) skreśla się art. 2, 3 i 4;
- c) w art. 6 ust. 1 skreśla się słowa „z przedstawicielami organów normalizacyjnych, określonych w załącznikach I i II”;
- d) w art. 6 ust. 3 skreśla się tiret pierwsze;
- e) w art. 6 ust. 4 skreśla się lit. a), b) i e);
- f) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Państwa członkowskie informują Komisję, zgodnie z art. 8 ust. 1, o wszelkich wnioskach składanych w instytucjach normalizacyjnych o przygotowanie specyfikacji technicznych lub normy dla konkretnych produktów w celu wprowadzenia przepisów technicznych dla takich produktów w formie projektów przepisów technicznych, a także podają powody ich wprowadzenia.”;

- g) w art. 11 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Komisja publikuje roczną statystykę w zakresie otrzymanych powiadomień w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.”;

- h) skreśla się załączniki I i II.

Odesłania do tych uchylonych przepisów traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 27

Krajowe jednostki normalizacyjne

Państwa członkowskie informują Komisję o swych jednostkach normalizacyjnych.

Komisja publikuje wykaz krajowych jednostek normalizacyjnych i wszelkie jego aktualizacje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 28

Przepisy przejściowe

W aktach unijnych, w których przewidziano domniemanie zgodności z zasadniczymi wymaganiami poprzez stosowanie norm zharmonizowanych przyjętych zgodnie z dyrektywą 98/34/WE, odesłania do dyrektywy 98/34/WE traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem odesłań do komitetu powołanego art. 5 dyrektywy 98/34/WE dotyczących przepisów technicznych.

W przypadku gdy w akcie unijnym przewidziano procedurę zastrzeżenia do norm zharmonizowanych, nie stosuje się do tego aktu art. 11 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 29

Uchylenie

Decyzja nr 1673/2006/WE oraz decyzja 87/95/EWG tracą moc.

Odesłania do uchylonych decyzji traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 30

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2013 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 25 października 2012 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
A. D. MAVROYIANNIS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

EUROPEJSKIE ORGANIZACJE NORMALIZACYJNE

1. CEN – Europejski Komitet Normalizacyjny
 2. Cenelec – Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki
 3. ETSI – Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych
-

ZAŁĄCZNIK II

WYMAGANIA W ZAKRESIE IDENTYFIKACJI SPECYFIKACJI TECHNICZNYCH TIK

1. Specyfikacje techniczne uzyskały akceptację rynkową i ich wdrożenia nie utrudniają interoperacyjności z wdrożeniami istniejących norm europejskich lub międzynarodowych. Akceptację rynkową można wykazać poprzez działające przykłady zgodnych ze specyfikacjami wdrożeń dokonanych przez różnych sprzedawców.
2. Specyfikacje techniczne są spójne, gdyż nie są one sprzeczne z normami europejskimi, tj. obejmują one dziedziny, w których w najbliższej przyszłości nie przewiduje się przyjęcia nowych norm europejskich, w których istniejące normy nie upowszechniły się na rynku lub w których normy te są przestarzałe oraz w przypadku których w najbliższej przyszłości nie przewiduje się transpozycji specyfikacji technicznych do europejskich dokumentów normalizacyjnych.
3. Specyfikacje techniczne zostały opracowane przez organizację o charakterze niekomercyjnym, która jest stowarzyszeniem zawodowym, przemysłowym lub handlowym, lub dowolną inną organizacją członkowską, która w zakresie swej specjalizacji fachowej opracowuje specyfikacje techniczne TIK i która nie jest europejską organizacją normalizacyjną, krajową ani międzynarodową jednostką normalizacyjną, w ramach procesów, które spełniają następujące kryteria:
 - a) otwartość:

specyfikacje techniczne zostały opracowane w oparciu o otwarte podejmowanie decyzji, w którym mogły uczestniczyć wszystkie zainteresowane podmioty działające na rynku lub na rynkach objętych tymi specyfikacjami technicznymi;
 - b) konsensus:

proces podejmowania decyzji polegał na współpracy, opierał się na konsensusie, a w jego ramach nie faworyzowano żadnej z zainteresowanych stron. Konsensus oznacza ogólne porozumienie charakteryzujące się brakiem trwałego sprzeciwu znacznej części zainteresowanych w odniesieniu do istotnych zagadnień, osiągnięte w procesie zmierzającym do uwzględnienia poglądów wszystkich zainteresowanych stron i zbliżenia sprzecznych stanowisk. Konsensus nie oznacza jedności;
 - c) przejrzystość:
 - (i) wszystkie informacje dotyczące dyskusji technicznych i podejmowania decyzji zostały zarchiwizowane i zidentyfikowane;
 - (ii) informacje na temat nowej działalności normalizacyjnej zostały podane do wiadomości publicznej i upowszechnione za pośrednictwem odpowiednich i dostępnych środków;
 - (iii) w celu osiągnięcia równowagi dążono do uczestnictwa wszystkich odnośnych kategorii zainteresowanych podmiotów;
 - (iv) uwzględniono uwagi zainteresowanych podmiotów i ustosunkowano się do nich.
4. Specyfikacje techniczne spełniają następujące wymagania:
 - a) aktualizacja: zagwarantowane jest długookresowe ciągle korygowanie i aktualizacja opublikowanych specyfikacji;
 - b) dostępność: specyfikacje są publicznie dostępne do wdrażania i korzystania z nich na rozsądnych warunkach (m.in. za rozsądną opłatą bądź nieodpłatnie);
 - c) licencji na korzystanie z praw własności intelektualnej niezbędnych do wdrożenia specyfikacji udziela się wnioskodawcom na (godziwych) rozsądnych i niedyskryminacyjnych warunkach (tzw. zasada (F)RAND), co oznacza m.in., że posiadacz praw własności intelektualnej może, wedle własnego uznania, nieodpłatnie udzielić licencji na korzystanie z niezbędnej własności intelektualnej;
 - d) przydatność:
 - (i) specyfikacje są efektywne i przydatne;
 - (ii) specyfikacje muszą odpowiadać potrzebom rynkowym i wymaganiom regulacyjnym;
 - e) neutralność i stabilność:
 - (i) w miarę możliwości specyfikacje ukierunkowane są na wynik, a nie opierają się na właściwościach konstrukcyjnych i opisowych;
 - (ii) specyfikacje nie powodują zakłóceń na rynku ani nie utrudniają podmiotom wdrażającym rozwijania w oparciu o nie konkurencji i innowacyjności;
 - (iii) specyfikacje opierają się na zaawansowanych opracowaniach naukowych i technicznych;

f) jakość:

- (i) jakość i stopień szczegółowości są wystarczające, by umożliwić opracowanie różnych konkurencyjnych wdrożeń interoperacyjnych produktów i usług;
 - (ii) znormalizowane interfejsy nie są ukryte ani kontrolowane przez żaden inny podmiot oprócz organizacji, które przyjęły specyfikacje techniczne.
-

ZAŁĄCZNIK III

EUROPEJSKIE ORGANIZACJE ZAINTERESOWANYCH STRON KWALIFIKUJĄCE SIĘ DO OTRZYMANIA FINANSOWANIA Z UNII

1. Organizacja europejska reprezentująca MŚP w ramach europejskiej działalności normalizacyjnej, która:
 - a) jest pozarządowa i ma charakter niekomercyjny;
 - b) ma za swe cele i działania statutowe reprezentowanie interesów MŚP w procesie normalizacji na poziomie europejskim, informowanie ich o normalizacji i motywowanie do wzięcia udziału w procesie normalizacji;
 - c) została upoważniona w co najmniej dwóch trzecich państw członkowskich przez organizacje niekomercyjne reprezentujące MŚP do reprezentowania interesów MŚP w procesie normalizacji na poziomie europejskim.
 2. Organizacja europejska reprezentująca konsumentów w ramach europejskiej działalności normalizacyjnej, która:
 - a) jest pozarządowa, ma charakter niekomercyjny, jest niezależna od interesów branżowych, handlowych, gospodarczych lub innego rodzaju sprzecznych interesów;
 - b) ma za swe cele i działania statutowe reprezentowanie interesów konsumentów w procesie normalizacji na poziomie europejskim;
 - c) została upoważniona w co najmniej dwóch trzecich państw członkowskich przez krajowe niekomercyjne organizacje konsumenckie do reprezentowania interesów konsumentów w procesie normalizacji na poziomie europejskim.
 3. Organizacja europejska reprezentująca interesy ochrony środowiska w ramach europejskiej działalności normalizacyjnej, która:
 - a) jest pozarządowa, ma charakter niekomercyjny, jest niezależna od interesów branżowych, handlowych, gospodarczych lub innego rodzaju sprzecznych interesów;
 - b) ma za swe cele i działania statutowe reprezentowanie interesów ochrony środowiska w procesie normalizacji na poziomie europejskim;
 - c) została upoważniona w co najmniej dwóch trzecich państw członkowskich przez krajowe niekomercyjne organizacje ekologiczne do reprezentowania interesów ochrony środowiska w procesie normalizacji na poziomie europejskim.
 4. Organizacja europejska reprezentująca interesy społeczne w ramach europejskiej działalności normalizacyjnej, która:
 - a) jest pozarządowa, ma charakter niekomercyjny, jest niezależna od interesów branżowych, handlowych, gospodarczych lub innego rodzaju sprzecznych interesów;
 - b) ma za swe cele i działania statutowe reprezentowanie interesów społecznych w procesie normalizacji na poziomie europejskim;
 - c) została upoważniona w co najmniej dwóch trzecich państw członkowskich przez krajowe niekomercyjne organizacje społeczne do reprezentowania interesów społecznych w procesie normalizacji na poziomie europejskim.
-

ZAŁĄCZNIK IV

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 98/34/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 akapit pierwszy pkt 6	art. 2 pkt 1
art. 1 akapit pierwszy pkt 7	—
art. 1 akapit pierwszy pkt 8	art. 2 pkt 3
art. 1 akapit pierwszy pkt 9	art. 2 pkt 8
art. 1 akapit pierwszy pkt 10	art. 2 pkt 10
art. 2 ust. 1	art. 3 ust. 1
art. 2 ust. 2	art. 3 ust. 2
art. 2 ust. 3	art. 3 ust. 3 i 4
art. 2 ust. 4	art. 27
art. 2 ust. 5	art. 20 lit. a)
art. 3	art. 4 ust. 1
art. 4 ust. 1	art. 3 ust. 3 i 5 oraz art. 4 ust. 4
art. 4 ust. 2	—
art. 6 ust. 3, tiret pierwsze	—
art. 6 ust. 4 lit. a)	art. 20 lit. a)
art. 6 ust. 4 lit. b)	—
art. 6 ust. 4 lit. e)	art. 10 ust. 2
załącznik I	załącznik I
załącznik II	art. 27
Decyzja nr 1673/2006/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2 i 3	art. 15
art. 4	—
art. 5	art. 17
art. 6 ust. 1	art. 18
art. 6 ust. 2	art. 24 ust. 3
art. 7	art. 19
Decyzja 87/95/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 2
art. 2	art. 3
art. 3	art. 13

Decyzja 87/95/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 4	art. 8
art. 5	art. 14
art. 6	—
art. 7	—
art. 8	art. 24 ust. 3
art. 9	—